

ker, her er Tale om, det ene er rent Sukker, færdigt til at gaa ud i Konsum, og det andet er Raasukker, som svinder saa meget ved Rensningen i Raffinaderiet, at det jo er beregnet til at skulle give lige det samme i Afgift pr. Pd. som det raffinerede Sukker. Det er nemlig saaledes, at i det Øjeblik vi indføre Sukker, der polariserer med 92—94, saa svinder det saadan noget som 10 pCt., og desuden er der en hel Del af det tilbageblivende, der ikke bliver første Klasses Sukker og ikke kan sælges som Melis. Saadan noget som 8 pCt. tror jeg, det er, man regner, og det svarer netop til det Forhold, som her i Forslaget er sat mellem Afgiften af Raasukker, som indføres til Raffinaderierne, og Afgiften af den rensede Vare. Disse Forhold svare paa det nøjeste til hinanden. Naar der indføres til 4,95 en større Masse, hvoraf en stor Del gaar tabt ved Rensningen, bliver det ganske det samme, hvad enten det ærede Medlem regner med 4,95 paa den større Mængde eller med 5,7 for den mindre, rensede Mængde.

Saa rettede det ærede Medlem et direkte Spørgsmaal til mig, hvorledes det skulde gaa til, at vi kunde give Dyrkerne denne Begunstigelse, uden at Sukkerfabrikkerne faa deres Andel deri. Det var jeg inde paa forleden Dag og kan derfor gøre det ganske kort her og væsentlig henvise til, hvad jeg sagde om denne Sag sidst. Det ærede Medlem maa huske paa, at der staaar store Masser af Sukkerroedyrkere med betydelige Arealer, som ikke have noget som helst med De danske Sukkerfabrikker at gøre. Jeg skulde tage meget fejl, om ikke De danske Sukkerfabrikker kontraktmæssigt have et Areal paa ca. 15,000 Tdr. Land. Jeg er ikke en Gang vis paa, at det er Minimumsarealet. Thi det er muligt, at nogle af dem i de Aar, vi have Opgørelser fra, have dyrket større Arealer, end de ere forpligtede til. Under De danske Sukkerfabrikker er der, som sagt, et Areal af ca. 15,000 Tdr. Land. Men hele det danske Areal, der er dyrket med Sukkerroer, er 27,000 Tdr. Land. Altsaa er der i hvert Tilfælde dette Minimum af 12,000 Tdr. Land, som ikke have det fjerneste med Sukkerfabrikkerne at gøre, og de faa deres forøgede Del af Beskyttelsen ved den Ændring, der her er bleven gennemført, og for dem, som ere kontraktbundne til De danske Sukkerfabrikker, kommer det til at gælde, at de faa ogsaa deres Del af Fortjenesten for

den Del af deres Areal, som de dyrke ud over det kontraktmæssige Minimum. Det vil altsaa sige, for alt det, som hedder frit Areal — som vi ere komne til at kalde det —, vil det gælde, at de faa en Fordel ved den Ændring, som er bleven gennemført, sammenlignet med Forslaget i Fjor.

Det ærede Medlem spurgte dernæst, om jeg vilde indrømme, at Beskyttelsen var over 4 Mill. Jeg har aldrig benægtet, at den var noget lignende (*Rasmus Hansen*: Jeg spurgte, om det ærede Medlem vilde indrømme, at jeg ikke havde gjort mig skyldig i nogen Fejlregning.) Nej, det vil jeg absolut ikke indrømme. Hvis det ærede Medlem vil gaa hen og multiplicere de Tal, som sidst opgav, vil han se, at han har gjort sig skyldig i en Fejlregning af 40 pCt.; det er det Beløb, der her er Tale om. $2\frac{1}{2}$ Gange 65 og $\frac{3}{4}$ Gange 65, altsaa Beskyttelsen Gange Mængden af Sukker, som den anvendes paa, kommer til at give højt regnet $2\frac{1}{2}$ Mill. i Beskyttelse; men det ærede Medlem har igen i Dag gentaget, at det er 4 Mill. Det ærede Medlem kan ikke faa de Tal til at stemme sammen. Han kan multiplicere fra i Dag og saa længe, han vil, det vil dog vise sig, at det ærede Medlem har regnet fejl, og denné Fejlregning maa han lade staa, indtil han — ja, der er ikke noget Tidspunkt derfor, den kan overhovedet aldrig blive rigtig.

Saa siger det ærede Medlem meget rigtigt i Dag, at et Regnestykke giver et galt Facit, naar man gaar ud fra forkerte Forudsætninger, og det er jo meget rigtigt. Men det ærede Medlem har selv i meget høj Grad benyttet forkerte Forudsætninger i denne Diskussion, og derfor give de ogsaa et forkert Facit. Det samlede Regnestykke bliver da galt, selv om de enkelte Beregninger maaske ikke alle ere det. I øvrigt forekommer det mig, at vi ikke behøve at diskutere denne Sag saa forfærdelig meget længere. Thi da det ærede Medlem forleden Dag havde Ordet — den Dag, da han blev afbrudt i sit Foredrag — indrømmede han Rigtigheden af hvert eneste af de Punkter, jeg indtil dette Øjeblik har hævdet overfor ham. Det ærede Medlem indrømmede, at det danske Puddersukker kom til at falde fra den højeste Beskyttelsessats til den anden Beskyttelse. Det vil det ærede Medlem kunne finde i sin Tale Sp. 4082, og det er denne Indrømmelse, hvorpaa det hele hænger. Og hvis det ærede Medlem havde set det noget tidligere, vilde han ikke have